Islak Satırlar Alihan Altıtaş

— *Alihan A.* · 09 Nisan 2019

ISLAK SATIRLAR (ruh suretlerinde kalbimin yelkenleri)

Ellerinde bir deste kağıtla girdi yaşlı adam. Fötr şapkasından yağmur damlaları sızıyordu eski paltosuna. Yaşlı elleri hayattan nasibini alırcasına nasırlı ve sertti. Sımsıkı tutuyordu sayfaları. İçten içe korkuyordu. Yağmur daha şiddetlenirse dolma kalemle yazdığı tüm sözcükler yok olabilirdi. Şemsiyesini de otobüste unutmuştu. ''Bu unutkanlık beni bitirecek'' diye iç geçirdi. Pantolonun paçaları çamur içinde kalsa da gözü sadece sayfalarını görüyordu. Bu retro ruhu sarışın bir sekreter karşıladı. Sıcak sesi ile ''Hoş geldiniz ''diyordu.''Yahu kızım nasıl hoş geldim çamur içindeyim peçete, havlu getir ''demek istese de utandı diyemedi.Büyük binalarda insanları kendine benzetiyor diye düşündü.Yaşlı adam; Müfit bey'i görmek istiyorum'' diye söze girdi.Bu ay beşinci gelişiydi.Yine aynı cevabı almaktan korkuyordu.Sarışın kadına dikkatlice baktı.O gülümseyen kadın bir anda taş kesilmişti.''Müfit bey çok meşkuller şu an ''diye kestirip attı.Halbuki telefon bile etmemişti içeriye.''Belli ki yine yol göründü'' diye geçirdi aklından. Yine mi aynı sonuç ? Varizleri artık onu taşıyamayacak şekilde ağrı yapıyordu. Bu yayınevi neredeyse gezdiği kırkıncı yayıneviydi. Halbuki çok güveniyordu yazdıklarına. Tüm hayatı bu sayfalarda saklıydı ''ah bir de yayınevi sahibine ulaştırabilsem'' diye geçirdi aklından o zaman huzurla ölebilecekti.
Aslında hayatı boyunca o kadar farklı, ders alınabilecek olay yaşamıştı ki hepsini genç ruhlara ulaştırmak istiyordu. En yakın arkadaşı Fethi'ye her gün söylüyordu daha tavlaya başlamadan ''bu sayfalarda ruhum gizli basılmadığı sürece ölemiyorum '' Fethi'de hep bu sözlere kızar ''dur bakalım daha kitabının kutlamasını yapacağız ''der. Kırk yıllık dostuna sahip çıkardı. Sekreter kadın işi olduğunu başka bir zaman randevulu gelmesini söylüyordu. Ama bu yaşlı adam ile ilgili bilmediği şey; bu dayanılmaz ağrılarla bir daha gelemeyeceğiydi. ''Bak kızım'' diye söze girdi. Eski bir öğretmendi sonuçta o kadar öğrenciyi anlamıştı, yıllarca emek vermişti. Ilımlı bir ses tonu ile derdini anlatabilirdi. Kalın camlı kahverengi gözlüklerini burnunun üzerine düzelti.''Beşinci kez randevulu geliyorum ama her seferinde beni kabul etmiyor. Sadece içindeki sayfalardan birini okutacağım çok kısa sürecek ''dedi. Sekreter kız bu içten bakışa dayanamadı.
Resmen sayfaları gösterirken elleri titriyordu. Gözleri dolu dolu masadan kalkıp iç büroya doğru giderek gözden kayboldu. Artık ruhun da bir umut ışığı hissediyordu Refik bey. Belki de hayatının bu son baharında kuşlar yeniden uçacak, çiçekler yeniden açacaktı. Hep söylediği ''Ben gittiğim de sadece yazılarım ve hatıralarım kalacak'' sözleri gerçekleşiyordu. Umut ile beklemeye başladı. Sekreter kızı tekrar göründüğünde ise yaşlı kalbi heyecandan duracak gibi tekledi. ''Müfit bey sizi bekliyor '' dedi sarışın sekreter sevinçle haber getiren bir ''ulak ''misali...
Kocaman koridorlarda yürüyordu yorgun bacakları. Adım adım umuda yürümekti aslında. Büyük bir kapıdan içeri girdi. Kocaman bir masa, büyük deri koltuklar her şey fazlasıyla büyüktü.''İnsan egosu her şeyi büyük ve lüks alıp sonra da beş karış toprağın içine sağmaya çalışıyor ne garip ! '' diye iç geçirdi. Müfit bey ise masanın karşısında büyük camlı oda penceresinden dışarıyı seyrediyordu.Arkası dönük

pırıltılı takım elbisesiyle tam bir Dünya insanıydı işte kapitalizmin pençesinde.. ''Çok vaktim yok ''diye söze başladı. Bir yandan da kravatını düzeltiyordu.''Ne hakkında yazıyorsunuz ? Bu aralar en çok aşk ve macera romanları satıyor. Böyle bir şey değil ise hiç okumayayım bey amca '' dedi yüksek sesle. Sayfalardan bir kısmını ayırdı yaşlı adam ve yayınevi sahibine uzattı. Sayfaları alırken bile memnuniyetsiz tavırları devam etti '' Ama bu sayfalar ıslanmış '' diye söylendi yaşlı adama. Refik bey ise satırlarını okuyan bu adama heyecan ile bakıyordu.Elini çenesine götürdü.Oradaki bir tutam emekli sakalına bir türlü alışamamıştı. ''Ah muazzez burada olsa böyle mi olurdu '' diye iç geçirdi. Kırk yıllık hayat arkadaşıydı,her şeyiydi.Öğretmenlik zamanlarında bir gün ütüsüz, kirli kıyafetlerle öğrencilerinin karşısına çıktığını bilmezdi.Çok iyi bir kadın ile evlenmişti.
Bu arada yayınevi sahibi Müfit bey, satırları okudukça yüzü değişiyor ve farklı duygulara kapılıyordu. Kafasını bir ara kaldırıp yaşlı adama bakarak ''nasıl yani bu hikayeyi ben biliyorum ''dedi.Anlam verememişti olanlara.On beş sene önce kaybettiği babasının anlattığı hikayenin aynısıydı.İki genç öğretmenin Anadolu'nun şark köylerindeki mücadelesini anlatıyordu.Refik bey'de şaşırdı,anlayamadı genç adamın sözlerini. Yayınevi sahibi genç adam heyecanla oturduğu makam koltuğundan kalktı yaşlı adamın karşısında duran koltuğa oturdu.
Diğer sayfaları da okumak istiyordu. Okudukça kaybettiği babasını satırlarda buluyordu sanki. Gözleri doldu belli etmeden kafasını mutlulukla kaldırdı. '' Bu hikayedeki arkadaşınızın adı Köy öğretmeni Salih bey mi ? ''diye sordu. Yaşlı adam şaşkınlığını gizleyemedi. Gözlüklerini düzelterek ''ee evet ''dedi. Tanıyor musunuz ? Genç adam koltuktan kalkarak yaşlı adamın yanına gitti ve elini tuttu. ''Arkadaşınız Salih öğretmen benim Babam '' deyiverdi. ''Yıllarca beni yatılı kolejlerde okutabilmek için şark bölgelerinde görev yaptı. Hayatı boyunca hep çalıştı 2001 yılında hastalıktan kaybettik '' Gözleri dolmuştu uzun süre odaya sükunet hakim oldu. Yaşlı adamın da gözünden yaşlar damladı ''Birlikte geçirdikleri o kocaman macera dolu yılları anımsamıştı. Salih hep bahsederdi oğluna özlemini ileri de kocaman adam olup güzel yerlere geleceğinden bahseder dururdu. '' Yayınevi sahibi Refik bey masasının çekmecesini açıp kağıt mendil çıkardı. Gözlerini silerken bir yandan da Telefon ediyor, basım editörlerini odasına çağırıyordu. Meğer aylarca görmek istemediği o yaşlı eller babasının hikayesini taşıyordu...

17.09.2015
ALİHAN ALTITAŞ